

Хіба просив?

Софія Захарчук

Він був страшним в обличчі свого страху.
Його боялись навіть пекла мук!
Земля дрижала від смертей порук,
а ліс кричав про незбагненну зраду...

Розквітло в неї серце, як тюльпан,
що зачаровує і найчорніші очі,
і синьо-крижані й жовто-пророчі.
Вона замотує думки свої в тюрбан...

Не плакав він слізьми солодко-кислими,
тримав всю злість у своїм кулаці,
а ненависть стояла на руці.
Кричав словами він гірко навмисними.

Вона ж мовчала щиро — це талан,
не забувала про свої легкі мороки,
не забувала про його важкі пороки.
І пам'ятала: він — страшний тиран...